

der minder om den Gud Mercurius, som sad i de olympiske Guders Raad, og ogsaa i den olympiske Bankkomité sad der som en Beskytter for alle dem, hvem Retfærdigheden vilde ramme.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag vil den værste Indvending mod Bankkomiteen ikke i første Række være Afviklingsforholdene, men derimod at den er gaaet med til den udvidede Bankgaranti. Jeg tillader mig at gentage, at hele Ulykken stammer oprindeligt fra, at Statsgældsdirektør Andersen har været bunden. „Man kan“ — siger jeg i Betænkningen — „forstaa, at der hos denne Statsrepræsentant har været betydelig Tilbøjelighed til at faa en Ordning paa dette Forhold, men netop saaledes have ikke statslige, men ret blandede Hensyn ført ind paa det Skraaplan, som hele denne Lov giver Udtryk for. Hvad man under Statsrepræsentantens stærke Tilskyndelse og under hans kraftige Medvirken indlod sig paa for Laanekassens Vedkommende, var der derved aabnet Adgang til at tillade ogsaa i de andre Tilfælde, hvor Interesserne hos Bankerne førte i samme Retning, hvorved man lettest og billigst kunde blive Fortidens Synder kvit.“ Forholdet ved Fredericia Bank har siden vist, at man tog Statsgældsdirektøren paa Ordet. Naar jeg nu skal spørge, om det var rigtigt, maa jeg i Modsætning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der staar som en smuk Ordfører for Regeringens Handlemaade, først og fremmest sige, at det er ulovligt. Loven taler nemlig kun om 2 bestemte Banker, Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. For at Analogien kan overføres videre, maa en 3die Bank være nævnt. Naar der er nævnt 2 Banker, betyder det, at det er 2 Banker og intet mere. En anden Ting var, hvis det var en ordinær Forholdsregel, man var gaaet ind paa, men netop naar det er en ekstraordinær Forholdsregel, man er gaaet ind paa, kræver almindelige Lovregler, at hvad der ikke er sagt, er forbudt, og det er yderligere mod Forudsætningerne; thi Forudsætningen for Overenskomsten mellem Bankerne og Staten var den, som der staar, at de have Lov til at træffe saadanne Forholdsregler, som ere nødvendige for at hindre Uro paa Markedet; jeg tror nok, at det er det, der staar. Nuvel, naar der staar det i Overenskomsten, ligger deri ogsaa bestemt, at det er Forudsætningen, at man ikke kan gaa udenfor de almindelige Lovregler. Bankkomiteen har ikke Lov til at udstede

Provisorier, da det ligger udenfor dens Myndighed. Den har overhovedet ikke Lov til at gøre andet end, hvad der ligger indenfor dens Myndighed, men indenfor dens Myndighed skal den gøre alt for at skabe Ro paa Markedet. Og det viser sig ogsaa deri, at f. Eks. Nationalbankens Repræsentant, Hr. Winther, udtalte i et Møde, at der var noget, han ikke kunde gaa med til, før han havde faaet Bankraadets Samtykke, og det samme sagde Gang efter Gang de andre Bankdirektører. Men hvem har den analoge Stilling til Bankraadet? Det har den danske Rigsdag. Vort Samtykke maa absolut til, for at man kan give Bankkomiteen en Myndighed, der ligger langt ud over baade Lovens og Overenskomstens Forudsætninger.

Dernæst maa jeg sige, at en afgørende Fejl er, at der foreligger en Fortielse overfor Rigsdagen. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) spurgte om, hvad vi vilde have sagt, ifald afdøde Vilhelm Lassen i Marts var kommen til os. Vi vilde først og fremmest have sagt, at Tilfældet var ikke analogt. Vi vilde rimeligvis have sagt Nej til Laanekassen. I alt Fald var der ikke i Marts den Panik som i Februar. Det kunde nok være, at vi, naar vi havde faaet Tid til at sunde os, havde sagt: Nu ville vi ikke længere. Vi havde maaske ikke fulgt det ærede Medlems Raad at gaa hele Alfabetet igennem fra Alfa til Omega. Men endelig er der den Ting om Tiden. Man behøvede slet ikke at vente til Marts. Der er der en Trykfejl i min Betænkning, idet der staar den 11. Marts. Men i de Radikales Betænkning staar der rigtigt den 11. Februar, derfor gør det ikke saa meget. Altsaa, den 11. Februar, før Lovforslaget fremkom i Folketinget, har Statsgældsdirektøren i Bankkomiteen sagt, at Laanekassen skal ind under Garantien. Med andre Ord, inden vi fik Forslaget her i Folketinget, ved Statsgældsdirektøren, altsaa Finansministeriet, at man ønsker, at Laanekassen skal ind under Garantien. Jeg maa derfor sige, at der havde været rigelig Tid til at give os den fulde og skære Sandhed, og ikke begynde med Fortielse. Jeg ved ikke, hvor Fejlen ligger, om den ligger hos afdøde Vilhelm Lassen, der ikke har ment det opportunt at sige os, hvad der var sket, eller hos Statsgældsdirektøren, der ikke har meddelt sin Chef det. Jeg ved det ikke, og det er ikke min Sag at undersøge det. Men dermed falder det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjergs) og Flertallets Argumen-